

Joan Canela i Jordi Colonques

MONUMENTAL

L'ECLECTICA

bromera

Premi Novel·la i Falles
de Cullera

Dénia, platja de les Rotes, 6.53 am, 11 de març. La inspectora Castro talla de colp el dejuni amb un glop llarg a una ampolleta freda de café preparat. El seu estómac rep la beguda amb retorçons. És dolça i fa bon gust. No li desagrada. Però el seu cos està a punt d'esguerrar-se com una corda tibant. Des de l'aparcament del restaurant Ca Nano, segueix fil per randa l'operatiu, connectada a la ràdio del Peugeot 3008 i a escassos cent metres de l'objectiu. Al volant s'asseu el subinspector Calabuig amb les orelles ben parades. De moment tan sols se sent el soroll blanc de l'emissora. La calma abans de la tempesta. Perquè quan el cercle solar comença a fer-se visible sobre la mar, els comandaments sobre el terreny donen l'ordre perquè s'iniciï l'operació.

Els grups d'assalt boten la tanca del xalet per tres punts diferents. El primer grup ho fa per la façana –a primera línia de mar– enfilant-se vora la porta principal que dona a la carretera del Barranc del Monyo. El segon, pel mateix frontal, però amb uns deu metres de separació. Mentre que el tercer grup penetra pel lateral del

carrer de la Via Làctia, just per l'espai que queda entre la casa principal i l'adossat dels convidats.

Irene Castro escolta, inquieta, les ordres executives dels caps dels escamots i es remou de nervis al seient del vehicle policial d'incògnit. S'empassa d'un sol glop la resta del café. Vicent Calabuig posa les mans al volant, preparant-se per a moure quan toque.

«Amunt, ràpid!»

Amb les escales de mà contra la paret, els caps de pont prenen la iniciativa. Asseguren el perímetre després de saltar els poc més de dos metres del mur exterior. S'agenollen rere els arbusts amples de boix que decoren el jardí mentre cobreixen l'entrada dels seus companys que se'ls hi afegeixen en successives onades. Cada grup avança sigil·losament, desplegant-se en direcció a la casa, mirant de mantenir tot el perímetre sota control.

«Aclarit!»

La inspectora respira alleujada. Sent un segon «Aclarit!», i tot seguit un tercer «Aclarit!». Segons els documents del registre, tota la propietat ocupa 3.254 metres quadrats, dels quals 1.200 estan construïts en dos edificis separats per dues grans piscines i una zona enjardinada, habilitada amb cura per a fer-hi festes. Les imatges

del satèl·lit de Google els havien permès fer-se una idea molt precisa de l'espai i de tot el que s'hi trobarien. La casa principal és un modern edifici d'estil racionalista de tres pisos, tot blanc i amb grans vidrieres a les parets frontals que encaren la mar. El pavelló dels convidats és molt més menut i d'estil més clàssic. La finca pertany sobre el paper a l'empresa Rotes Investment Properties SL, amb seu a Liechtenstein, però la inspectora Castro sap ben bé que l'amo, allí, és Sergei, *el Gat*, Saujman, ciutadà rus de cinquanta-nou anys, resident a Espanya des del 2012.

«Alto! Policia! Les mans al cap!»

«De genolls! De genolls he dit!»

Des de la ràdio senten com han pres contacte amb els primers habitants de la casa.

«Ja som al rebedor. Aclarit!»

«Cuina aclarida!»

«Procedim a pujar al primer pis.»

Els agents avancen ràpidament i, pel que sembla, sense trobar-hi resistència, encara que Castro és conscient de la perillositat dels elements de la casa i ha preferit anar sobre segur amb la intervenció dels GEO.

«Perímetre assegurat. Ja no hi ha cap perill.»

El sergent que comanda l'assalt els avisa per ràdio i és llavors quan el subinspector Calabuig gira la clau del contacte i el cotxe comença a circular suaument en direcció a la carretera per enfilarse cap a la finca. El portal principal ja està obert i creua al jardí fins a aturar-se davant la casa principal. L'oficial al càrrec ve a rebre'ls i els saluda de forma marcial.

—Hem detingut sis persones —informa—; les hem reunides al saló principal. La inspectora assenteix amb el cap i respon amb un quasi imperceptible «gràcies».

Irene Castro, seguida de prop pel subinspector Calabuig, avança triomfal per l'interior de la casa després que la infanteria li haja aplanat el terreny. El palauet és ple d'espais amplis i diàfans, adornats amb tot de cossiols de *Ficus lyrata* i bananeres. Arriben al saló principal. Malgrat l'hora, la llum del sol ja hi penetra generosament per la vidriera, un enorme panell circular de sis metres de diàmetre al capdamunt de l'estança. Al bell mig, una font de pedra d'on l'aigua brolla de la boca de dos dofins parats sobre la cua. A l'esquerra, una barra americana i uns prestatges farcits d'ampolles de licors. Sofàs de pell blancs per tot arreu. I una enorme llar de foc a mà dreta.

Escarxofats a un dels sofàs, i en calçotets, tres homes de trets de l'Europa de l'est, somrients. A un altre dels sofàs, dues dones i un home d'aspecte clarament local –vestits– s'hi asseuen, garratibats. Castro dedueix, per les seues cares blanques de pànic, que deuen formar part del servei de la casa. Dels tres que riuen desvergonyits, el del mig és un home associat i de cabells negres. Els altres dos són un parell d'armaris, amb braços com puntes de piconadora guarnits amb tot de tatuatges.

El subinspector Calabuig aprofita per a fotografiar-los.

–I aquesta, per a la meua col·lecció particular –ironitza.

El d'enmig mira a càmera i fa el signe de la victòria amb els dits, absolutament despreocupat.

–Senyor Saujman –diu Castro fitant-lo amb duresa–, està vosté detingut.

Sempre sent un gran plaer en dir aquestes paraules. Les deixa caure rítmicament. L'home, però, no sembla immutar-se.

–I es pot saber per què? –s'afanya a dir, amb un deix de menyspreu.

La inspectora, llavors, fa un colpet de cap fent-li entendre al seu company que ara és el moment de recitar-li el plec de greuges.

El subinspector Calabuig s'aclareix la gola abans de parlar. Es treu de la butxaca un full i li'l llig de cap a peus, projectant la veu perquè se'l senta amb claredat.

–Blanqueig de capitals, evasió d'impostos, suborn a funcionari públic, manipulació per alterar el preu de les coses, pertinença a organització criminal –ara més lentament, com assaborint les paraules en la boca abans de deixar-les anar– i quatre assassinats.

Sergei no perd la calma en cap moment.

–I amb quines proves m'acusen de tot això? –reclama, burleta.

–Açò ja ho veurem en el seu moment –intervé Castro.

–Hem trobat diverses armes a la casa –diu un agent que acaba d'entrar al saló–, dues Makarov de 9 mil·límetres de fabricació russa, una USP de fabricació alemanya i un subfusell PP-19 Bizon, també rus.

Un dels armaris que seuen amb Sergei s'esvalota.

–Tinc permís d'armes en regla i totes estan degudament registrades! –crida, amb un fort accent estranger.

–Bé, això ja ho veurem –el talla durament Castro.

I dirigint-se a la resta d'agents, els mana escorcollar la casa.

–Tota la documentació, divises, armes. Ah, i aquests –afegeix, mirant els tres russos–, emporteu-vos-els. Als altres els preneu declaració i els podeu deixar marxar.

Els del servei, en sentir-la, semblen ara un poc més alleujats. El Gat Saujman i els seus dos soldats no han deixat de somriure, com si tot allò no anara amb ells.

Abans que abandone la sala, Sergei la crida ben fort.

–Ei, preciosa!

La inspectora es gira, malcarada.

–Em deixeu vestir-me, almenys? –parant les mans i assenyalant-se els calçotets.

Ella ni s'esforça a contestar-li.

–Que no us enreden –diu als seus agents.

I, acompanyada del subinspector, pren camí cap a l'eixida.

–Què tal les fotos? –li pregunta mentre ixen del xalet.

–Immillorables, inspectora.

En sentir que piquen a la porta, Antonio Muriel alça la mirada dels papers, es treu les ulleres de vista, les plega i les desambre amb calma ben arrengrades enfront de la carpeta que revisa, pren aire i deixa anar un sec «endavant». Muriel té els ulls menuts que s'enfonsen sobre uns pòmuls carnosos, el nas redó i aixafat i una mandíbula inferior prominent. Fet i fet, té cara de bulldog. La inspectora Castro i el subinspector Calabuig entren amb cautela al despatx del jutge d'instrucció número 5 de Sueca.

—Ah, vosaltres —amolla el jutge desapassionadament. És obvi que no està de massa bon humor.

—Bon dia, senyoria. Ens ha citat?

—Sí. Seieu —diu mentre busca en els papers apilats sobre la taula l'expedient de l'Operació Kot—. Amb vos-tés volia parlar.

Els dos seuen. El jutge se'ls mira amb duresa abans de continuar.

—Es pot saber què n'he de fer, dels russos que m'heu fet engarjolar?

Els no dissimulen la sorpresa.

–És imprescindible mantenir-los en preventiva, senyoria –salta Castro–, hi ha un alt risc de fuga i també de destrucció de proves si queden en llibertat.

–I quines són eixes proves exactament? –talla el jutge sobtadament.

–Em tem que no el seguisc, senyoria –la veu d’Irene Castro ara sona trencadissa–, les proves del moviment de capitals –ella parla assenyalant-li el dossier que ell té a les mans–, els assassinats, són gent molt perillosa!

–Són capaços de qualsevol cosa –afig Calabuig, pro-
vant de reforçar els arguments de la seua cap.

–Els assassinats, clar! –el jutge Muriel es recolza bé sobre el respatller de la butaca–. Els assassinats, dius... –i juga amb el plec de fulls, se’ls mira i se’ls remira–, de quins assassinats estem parlant exactament? –acaba dient, amb aire teatral.

Castro i Calabuig obren els ulls com dues taronges. No poden creure que el jutge els ho pregunte seriosament. La inspectora respira fondo i es carrega de paciència.

–Parlem de quatre, quatre assassinats –Castro també juga la carta escènica i fa una pausa dramàtica abans de continuar enumerant-ne les víctimes–. Els ciutadans russos Mikhail Orgov i Ivan Ivonesky, la ciutadana romanesa Claudia Antonescu i –ara ho emfatitza– el regidor de Cullera, Àngel Peris –mentre el jutge la mira amb cara d’avorrit–, tots quatre assassinats per ordre de Sergei,

el Gat, Saujman, reconegut cap de la màfia russa que es troba refugiat a la costa valenciana des del 2012, des d'on ha teixit una densa xarxa de blanqueig...

–De blanqueig de capitals i especulació immobiliària, sí, sí, això ja ho sé, inspectora –la talla el jutge–, no és la primera volta que em conta aquesta història, no ho recorda? –diu de males maneres–, però on hòsties són les proves d'aquests crims? –prem el dossier amb totes dues mans i comença a passar els fulls amb desgana–, les evidències, on són? Jo no les veig enlloc. La meitat dels noms que em diu ni tan sols apareixen en cap registre, ni estan reclamats per ningú. L'únic que té és...

–La confessió d'un excol·laborador de Saujman que...
–Calabuig s'afanya a dir-ho, però el jutge el talla també a ell.

–Que es troba a Picassent per tràfic de drogues i que diria que la seua mare va matar Kennedy per a eixir d'allí, 'tat?

Castro comença a posar-se nerviosa. Calabuig no sap on clavar-se. No esperaven aquesta agressivitat per part del jutge. Ell continua amb els renecs.

–Em va demanar detenir un ciutadà rus que es troba legalment a Espanya i que no té cap antecedent judicial, escorcollar-ne la propietat per aconseguir les proves, i?
–se'ls queda mirant a tots dos.

–Per ara no les tenim, senyoria, però això, això requereix el seu temps. Aquesta gent no és idiota, tenen molts

amagatalls, xifren tots els documents –fa una cabotada al subinspector, que hi intervé llavors.

–Necessitem analitzar la documentació intervinguda, fer prospeccions als fonaments de la casa per si s’hi amagaren els cadàvers, demanar informació a la Interpol...

–Hui estem a –mira el seu calendari– 13 de març. Té set dies! –el jutge Muriel s’encara directament a la inspectora–. Ni un de més.

Els es queden ben parats.

–Si passat aquest temps no em ve amb alguna cosa més sòlida que la declaració desesperada d’un ionqui que es podreix a la presó, doncs –alça les celles i arrufa el nas– hauré d’alliberar en Saujman i els seus amics.

–Però...

–Res de peròs, senyoreta. Set dies!

Castro i Calabuig callen, indefensos. El jutge, en acabant, pren les ulleres que havia retirat, les desplega i se les col·loca, abans de fer-los fora del despatx amb un comiat lacònic.

–I ara, si em disculpen, tinc molta feina aquest matí.

La inspectora ix dels jutjats a correuita, amb el subinspector Calabuig suant rere seu per seguir-li el pas. Està que treu fum pels queixals i necessita tota la seua capacitat d’autocontrol per no començar a colpejar el cotxe o trencar res. En lloc d’això es recolza al capó i es queda allí uns instants, amb les dents serrades mentre amb la mà dreta s’arrenca els pèls del braç esquerre. Calabuig

s'hi queda plantat sense dir res. És el primer cas en què treballa a les ordres d'Irene Castro i no sap com ha de reaccionar davant d'aquesta situació. És millor callar i esperar? O hauria de mirar de trencar el gel i rebaixar la tensió? Finalment opta per encendre's una cigarreta i esperar.

Uns minuts després, Castro obre la porta del Peugeot i s'hi asseu al seient del xofer. Una vegada a dins, fot un bon bram.

—Què s'ha cregut aquest imbècil! El puto vell. Què es creu, que és la màfia russa? Un ciutadà que viu legalment a Espanya, diu el refotut pallasso!

—Set dies, això com ho farem? —mussita Calabuig, assegut al seient del copilot—. Creu que l'han untat? —s'atreveix a especular, mirant d'empatitzar amb la seua cap.

—I a sobre el *mermat* em diu «senyoreta»! —es gira cap al subinspector—. Que si l'han subornat? Home, qui sap, tot podria ser —comença a calmar-se—, tindria sentit.

Calabuig aprofita que la tensió es rebaixa per encendre's una altra cigarreta. Irene Castro fa el gest de prémer-se les temples per reiniciar el sistema, per treure's del cap la imatge del jutge Muriel menystenint-los, aclofat a la seua butaca de cuiro, i des de la comoditat del seu despatx.

—Au, vinga, que tenim molta feina a fer i molt poc de temps.

—Set dies, exactament —afig irònicament Calabuig.

Ella se'l queda mirant.

–Ah, i llença aquesta merda, no vull que fumes al cotxe.

El subinspector abaixa la finestreta amb el cap cot mentre ella arrenca el motor i fugen a tota velocitat. Llença la burilla tan lluny com pot i torna a apujar el vidre.

–Millor així.